KARİKATÜR

Mihver — Sevgilim, çıkarmayı bekliyorum..
Avrupa — Pek ümitlenmeyin, altından çapan oğlu çıkar!..

— Güneşten lekeler peyda olmuş..
— Vah vah! Bu zamanda lekesiz bir bu kalmıştı!..

No. 421 CİLT: 17 SENE: 9 FİYATI 10 KURUŞTUR 10 İKİNCİKÂNUN 1944

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul! 103

ŞARK CEPHESİNDE KARDAN ADAM:
Propagandacı — Ne çabuk da eridi!...

— Bekâr kızlardan vergi alınmasını teklif ediyorlarmış, ne yaparız?..
— Korkma.. bir erkek bulup ödetiriz!...

Mihverin İkuyrukları

DÜN aksam arkadaşlardan biri çoluk çocuğu ile beraber bize misafir gelmişti. Adet olduğu üzere bir müddet pahalılıktan bahsedildikten sonra politikaya geçildi. Biri Kont Ciyanonun gazetelerden birindeki sinema jön prömiyelerine benziyen resmini göstererek:

— Göze geldi zavallı çocuk, dedi.

Arkadaşımın kaynanası «göze geldi» sözünü işitince kulaklarını dikti ve gözlüğünü takıp resmi evire çevire seyrettikten sonra:

— Sahiden su gibi delikanlı, dedi. Ne oldu biçareye? Sokakta otomobil falan mı çiğnedi?

— Ona benzer bir kaza. kurşuna dizdiler fukarayı..

Büyük hanım bir feryat kopardı:

— İlâhi elleri kırılsın... Nasıl da kıydılar bu civana?

— Kayın babasının aleyhinde söz söylemiş..

— Ayöl o hangi memleket öyle... Kaynanasının, kayın babasının aleyhinde söyliyenleri kurşuna dizmek lâzım gelse, bizde gelin kalmaz... Demek kayın baba damat benim aleyhimde bulunuyor diye mahkemeye gitmiş, mahkeme de onun sözü ile bu çocukcağızı astırıvermiş..

— Kurşuna dizdiren kayın babanın kendisi..

— Demek bu kayın baba büyük adam?

— Büyük mü, küçük mü belli değil ama, şimdilik böyle işler elinden geliyor.

Büyük hanım dern bir düşünceye dalmıştı, sonra başını kaldırarak hükmünü verdi:

— Benim aleyhimde bir terbiyesizlik etti diye bir kayın baba damadını öldürtmez. Damat karısının üstüne evlenmiye kalkmıştır, yahut da çapkınlık etmiştir.. Kız da anasile birlik olarak adamcağıza takaza etmişlerdir. O da mecbur olmuştur damadı astırmıya...

Sonra yan gözle bizim arkadaşa bakarak ilâve etti:

— Ama bu delikanlı da gül gibi karısının üzerine bir çapkınlık falan etmiye kalkmışsa kurşunu hak etmiş doğrusu..

Arkadaş: — Aman valde... Öyle horoz bakışile yan yan ban bakma. Ürküyorum doğrusu, dedi ve gülüştük..

Gelelim arkadaşın bu mesele hakkındaki fikrine! O kendi hesabına şöyle söylüyor:

— Mussolininin son resmini gazetelerde gördüm. O saray lokması gibi iri ve patlak gözlerinden ateş saçan dev vücutlü adam teneşir horozlarına dönmüş. Onda artık adam kurşuna dizdirecek hal yok. Bence bu doğrudan doğruya Almanların işidir. Niçin mi diyeceksiniz? Anlatayım: Almanya Avrupa kıtasının havalarında bir kocaman uçurtma, Macaristan, Bulgaristan vesaire onun allı yeşilli kuyruklarıdır. Rüzgâr gitgide artıyor, uçurtma ötesinden berisinden delinmiye başlıyor; üstelik az çok bir müvazene yapan kuyruklar da çözülecek olurlarsa bu uçurtmanın baş vuracağında şüphe var mı? Macarlar Peşteyi açık şehir haline getiriyorlar; «Bizim Müttefiklerle muharebe falan ettiğimiz yok. Nasılsa bir cahillik edip Rusyaya birkaç tümen göndermiştik. Onlar da orada eriyince horoz öldü, kavga bitti» diyorlar. Romanyadan gelen sesler ve sözleri de. derece ve ahenklerinde farklara rağmen, şu kelimelerle hülâsa etmek mümkün: «Sayım suyum yok». Bulgaristana gelince, bombardıman gürültüsünden ne ses, ne söz işitilecek gibi değil ama, oradaki durumu da yine şöyle hülâsa edebiliriz: «— Baba bir hırsız tuttum. — Getir oğlum buraya. — Gelmiyor. — Öyle

Akıl Hocası

Çanakkalede U. A. B.

«Sevgililer mektupla tatlı tatlı konuştukları halde neden yüzyüze geldikleri zaman acı acı görüşüyorlar?»

CEVAP:

Tatlı sözleri yazılara harcadıkları için konuştukları zaman acı sözlere baş vuruyorlar!

★

Akhisarda C. A.

«Tombul Teyze hakikatte var mıdır? Varsa bukadar şişman mıdır?»

CEVAP:

Bazı hayaller hakikatten kuvvetlidir, bazı hakikatler de hayalden zayıf. Hakikat ve hayal, şişmanlık ve zayıflık, Aynıştayn nazariyesi mucibince, izafî şeylerdir. Dünyanın hayal olmadığı ne malûm? Öbür dünyanın hakikat olmadığını kim ispat eder?

★

Tophanede M. Ö.

«Benim gibi sigara tiryakisi bir arkadaşım var, fakat daima ben-

KALORİFERLİ APARTIMAN KİRACİSİ:

— Hamiyetli ev sahibim bir mangal göndermiş. Şimdi kim bilir bunun için de kiraya nekadar zam eder?..

ise sen gel oğlum. — O beni bırakmıyor».

Doğrudur; Macaristanın ve Balkanların misafirleri yerlerine fazla ısınmışlar; ev sahiplerini pek fazla muhabbetle göğüslerine bastırmışlardır. Onların «birkaç sene bir arada yedik, içtik, hoşça vakit geçirdik. Artık evli evine, köylü köyüne dönse de bir parça başımızı dinlesek» demelerine karşı ne çare var? Çare Kont Ciyanoya ve mareşal Bonoya yaptırıp hal dilile şöyle söylemek: «İtalyan milleti vatanını düşmana teslim etmiye kalkanlara cezasını verdi. Biz gerçi yapmayın, etmeyin dedikse de dinletemedik. Ne yapalım, işin nihayetinde bu vatanına yabancı ayağının bastığını görmiye tahammülü olmıyan kahraman bir milletin hakkıdır. Akla gelecek şey değil ama, şayet bugün siz dostlarımız ve müttefiklerimiz arasında da bazı cahiller İngilizlerle Amerikalılara gönül kaptırırlar ve onlarla gizliden gizliye anlaşmıya heves ederek evlerinin arka kapısını açmıya kalkarlarsa Macar milleti, Romen milleti, Bulgar milleti iki bir demeden onlara da cezalarını verir. Gerçi biz insaniyet icabı onlara şefaatte bulunuruz ama, herhalde sözümüzü dinlemezler. Onun için nihaî zafere kadar bu muhabbeti böylece devam ettirmekten başka çıkar yol yoktur. Bunu böylece bilesiz.»

KARİKATÜR

den otlakçılık ediyor..»

CEVAP:

Bırakınız, devam etsin: Sonra sizi de sigaraya tövbe ettirir, kendi de tövbe eder.

★

Divrikte Ö. K.

«Eşimle bir türlü geçinemiyoruz. O beni dövüyor, ben onu... Ayrılmak istiyoruz, bir türlü ayrılamıyoruz. Ne yapalım.»

CEVAP:

Yumrukların acısını hissetmediğinize bakılırsa henüz izdivacın tatlı devresindesiniz. Biraz daha sabrederseniz netice kendiliğinden belli olur. Ya yumrukların acısını duymıya başlarsınız, o zaman derhal mahkemeye baş vurun; yahut yumrukların acısını duymıyacak hale gelirsiniz, o zaman da halinize şükredip oturun!

★

Uzunköprüde bayan H. Ç.

«A. isminde birisini seviyorum. Fakat onun beni sevdiğini bilmiyorum.»

CEVAP:

Mektubunuzla beraber resminizi gönderseydiniz, sevip sevmediğini tahmin ederdim!

★

Nazillide N. E.

«Bazı öyle mânasız sualler ve cevaplar yazıyorsunuz ki, okuyucularınızın bunları sorabileceğine inanmıyoruz. Yoksa bunları hep siz mi yaratıyorsunuz?»

CEVAP:

Mektubunuzu aynen neşretmemiz de gösteriyor ki, bu sütunda çıkan bütün suallerin günahı sayın ve sayrılı okuyuculara aittir, bütün cevapların vebali bizim boynumuza olduğu gibi.

★

Kadıköyünde bayan S. F. U.

«Yanyana gelerek, siz erkeklere, ben kadınlara akıl dağıtsak, ne dersiniz?»

CEVAP:

Muvaffak olacağınıza eminim: Zira bu sualinizle Akılhocasına bile akıl öğretmiş oldunuz. Hemen mukaveleyi imza edip bu bedava müşterileri idareye elverişli akıllıca bir şirket kuralım ama, ya tahmin hilâfına sizin aklımıza erkekler, benim cazibeme kadınlar toplanırsa, şirketin idaresi altüst olmaz mı?

★

Kırklarelinde H. K.

«Canım kadar yakın bir arkadaşla ayni kızı seviyoruz. Arkadaşımın gönlünü kırmadan işi yoluna koymanın çaresi?»

CEVAP:

Bunun bir çaresi vardır ki, söylemiye bizim dilimiz varmıyor ama, sizin ferasetiniz keşfeder!

★

Buldanda K. N. B. Ç.

«Güzellikte derece almış yedi kız var. İki arkadaş bunları paylaşamıyoruz.»

CEVAP:

Halli gayet kolay bir mesele. Birer tanesini siz alırsınız, geri kalan beşini buraya gönderirsiniz.

Akılhocası

— Aman kızım, neden çizme giyiyorsun?..
— Şık görünmek için..
— Öyle ise, zahmet etme.Şimdi postalları tercih ediyorlar!.

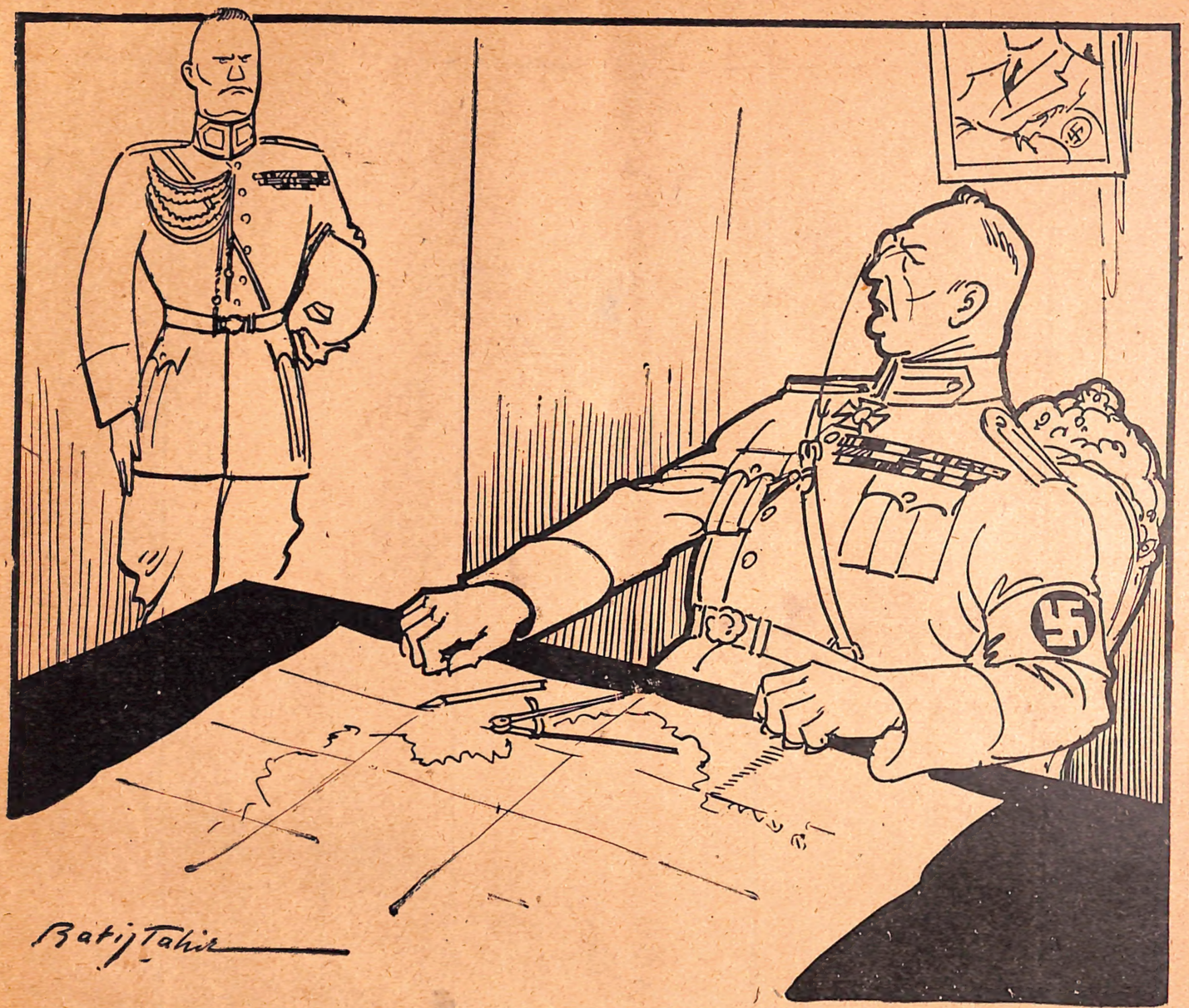

— Cepheden ne haber?
— İyilik komutanım, düşman perişan bir halde ordularımızı takibe devam ediyor!!...

Birçokları gibi

Esmer güzeli ile Beyoğlu mağazalarından birinde karşılaştım.

— Hazırlık mı var? dedim.

— Evet, İstanbulun yükünü hafifletmek için karşı tarafa seyahat edeceğim.

— Ya.. Ne tarafa?

— Davet edenlerin oturdukları yere bağlı..

Sonra fıkırdadı:

— Sizin o taraflarda bir eviniz, köşkünüz yok mu?

★

Sarışın güzele Haydarpaşa İskelesinde tesadüf ettim. Elinde küçük bir valiz vardı.

— Seyahat mı var? dedim.

— Evet, İstanbul yükünü almış dediler, Anadoluya gitmek istedim.

— Ya... Ne tarafa?

— Mevsimi değil ama, Sualiyeye!

NİCE OLDU

Cihan ha'i, gel zaman, git zaman, nice oldu?
Nebatat eski halde, ya insan nice oldu?

Âdemoğlu kanına susarsa insanların
Bilmem ki, sırtlan nasıl, kerkedan nice oldu?

Bir koridor yüzünden harbeden devletlere,
Soran var mı: koskoca Lehistan nice oldu?

Lehistan bahsi artık coğrafyadan bir yaprak,
Kapat o sayfayı, şu cihan nice oldu?

Danimarka, Holanda, Norveç, Çek Slovakya,
Yugoslavya, Belçika ve Yunan nice oldu?

Avrupayı paylaşmak istiyen İtalyanla
Mani o'an Fransız pehlivan nice oldu?

Bunların hepsi birden devretti eşyasını,
Mülkünü verdi, gitti.. Ya alan nice oldu?

Ne vurandan hayır var, ne vurulup giden den,
Kahrolanlar bir yana, kahraman nice oldu?

Çamdeviren, helâla haram katmak gerekmez,
Düşün bir kere, fi'ân ve falan nice oldu?

ÇAMDEVİREN

YÜREKLER ACISI!

— Ayol, Turşucuların Hacere bak, vah zavallı kız nihayet bu hallere düştü ha?!..

HİKÂYE

ABDÜLÂZİZ İLE MÜLÂYİM PEHLİVAN KARŞI KARŞIYA

[Değerli spor muharriri ve güreş mütahassısı M. Sami Karayelin eze.denberi yazdığı ve ebede kadar devam edecek gibi görünen heyecanlı tefrika ve makalelerinin uyandırdığı alâkadan istifade etmeyi düşündük. Hem spora, hem tarihe hizmet etmek maksadile bazı meraklı güreşlerin dosyalarını gözden geçirdik. Ciddî vesikalara dayanan birkaç mühim hâdiseyi nakletmeyi faydalı bulduk.]

Kuzu kızartmasından sonra hindi dolmasını gövdeye indiren Abdülâziz, mayonezli levreğe kaşığını sallarken, mabeyincisine sordu:

— Direklerarasındaki son güreşte başa dövüşenler kimdi, Mahmut?

Mahmut bey, hünkârın iştahı karşısında, ağzında biriken salyalarını yuttu:

— Şevketlûm, dün akşam Mülâyim pehlvan Filiz Nurullaha pes ettirmiş...

— Deme be Mahmut? Koca Filiz, o dev gibi cüssesile nasıl meydanı bırakır?

— Ben de merak ettim şevketlûm, sordum, araştırdım, nihayet sebebini anladım...

Abdülâziz, Filizin âkibetini duyunca, hiddetinden koca levreği bir lokma etti, sordu:

— Neymiş sebebi?

— Mülâyim, kurnaz bir pehlivan... Hasmının zayıf tarafını bulup...

— Hemen oraya çullanmış, öyle mi?

— Hayır devletlûm, orasını gıcıklayıvermiş.. Filiz, tabanlarından fena halde gıdıklanırmış. Alta düştüğü zaman Mülâyim hemen tabanlarının altını gıdı gıdı etmiş, Filiz de kahkahadan bayılacak hale gelerek elini hasmının omuzuna dokundurmuş...

— Desene, Mülâyim pehlivan, çantaya kekliği mülâyimetle koymuş?

— Buyurduğunuz gibi, sultanım!

— Şunu bir de ben deneyim. Gelsin de taban gıdıklamakla pehlivan yenmek nasıl olurmuş ona göstereyim... Nerede bu Mülâyim adlı pehlivan?

— Ağalar dairesinde, Çoban Mehmetle Tekirdağlı Hüseyini bulmuş, onlarla bilardo oynıyor!

— Onlar da pehlivan mı?

— Hem de baş pehlivan namzetleri, şevketlûm... Biri gelecek hafta, öteki de öbür hafta Mülâyim pehlivanla güreşecekler!

— Sen nereden biliyorsun bunları?

— Ben çağırdım şevketlûm, macerayı haber alır da gelmelerini ferman buyurursunuz diye...

Abdülâziz keyfinden güldü:

— Eşi bulunmaz adamsın, Mahmut! Al sana bir kese altın... Başkâtibe söyle, Babıâliye bir ferman müsveddesi hazırlasın, maaşını üç yüze çıkarıyorum, murassa bir mecidî nişanı ihsan ediyorum, rütbeni de bâlâdan vezirliğe geçiriyorum...

Mabeyinci sevincinden Abdülâzizin eteğine varmak istedi, bulamayınca sofra örtüsünü öptü:

— Cenabıhak zatı şahanelerinin temadî ömürü ikbal..

— Kes! Böyle bir araba lâfın lüzumu yok. Bunlar senin gayret, fetanet, sadakat ve hamiyetinin... Şey, şimdi de ben sözü uzatmıya başladım. Çağır şu Mülâyimi... Onunla yemekten sonra güreşlerimizi ayırd edelim! Velâkin hakemliği Cemal pehlivan yapsın. Wzü, sözü doğru bir adamdır o..

— O da selâmlık dairesinde emrinize muntazırdır, şevketlûm.

— Olur adam değilsin Mahmut, her şeyi düşünürsün. Ben de senin hakkında her şeyi düşündüm: Maaşını dört yüze, rütbeni müşirliğe iblâğ ettim..

Bu sefer mabeyinci fartı heyecandan halının püsküllerini, saltanat saçağı gibi bus eyledi.

Yemekten sonra sarayın iç bahçesinde Abdülâziz ile Mülâyim pehlivan karşılaşlar. Cemal pehlivan, sarayda düdük öttürmek yasak olduğundan, düdük yerine Mehterhane takımını getirmişti. Hünkârın önüne elmas kakmalı altın ibrikle sıfır asitli halis Ayvalık zeytinyağı gelmişti, sürüldü. Mülâyim pehlivan da leğene dökülen yağı istimal etmek sureti-

Garson — Affedersiniz bayım! Siz gazeteci misiniz?.
— Nereden anladın?..
— Piyazı pek seviyorsunuz da!..

Anahtarı Teslim

İstanbulun yükünü fazla almış olduğunu gazetelerde okuyunca, kendi kendime, bu yükü hafifletmiye karar verdim. Zaten burasının pahalılığına nisbetle dışarda ucuzluk da var deniliyordu. Hem geçim zorluğunun önüne geçmek, hem de hemşerilere bir hizmette bulunmak maksadile uzak vilâyetlerden birinde açık bulduğum bir memuriyete talip oldum. Nasıl olsa, istediğim yere tayin edileceğimden emindim. Bugün, yarın emrimin gelmesini bekliyordum.

Teşebbüsümden haberdar olan ev sahibi:

— Mademki gidiyorsun, dedi, evin anahtarını teslim et..

— İmkânı yok, dedim, belediyenin emri var: anahtarı oraya teslim edeceğim.

— Bundan sana ne fayda? Bari benim zararıma çalışma!

— Ben onu bunu bilmem; anahtarı belediyeye vereceğim.

— Bana verirsen sana elli lira var.

— Olmaz!

— Yüz lira..

— Allah Allah! Sen ev sahibisin, kiracıya ne diye para veriyorsun?

— Canım böyle bir iyilik etmek istiyor.

— Okadar iyiliği sever bir adai olsaydın ikide bir, aylığı arttırır, ben taşınacağım, evimi berbat ediyorsun diye beni rahatsız etmezdin!

— Olan oldu, ölen gitti; şimdi tövbe istiğfar ettim, iyi adam oldum... Ver anahtarı bana... Şimdi avucuna yüz lira sayarım.

Baktım ki, paraların sayısı artınca irademe sarsılmıya başlıyacak, hemen ev sahibinden ayrıldım. Yolda eski bir dostuma rastladım. Tabiî, bana ahret sualleri sormıya koyuldu. Nihayet belediyeye anahtarı teslim etmek için yola çıktığımı öğrendi.

— O, anahtarı bana verirsen sana iki yüz lira veririm..

Hiç yoktan bir kazanç. Fakat ben anahtardan evvel kararımı vermiştim.

— Olmaz, dedim. Ev sahibi de okadar veriyordu..

— Ben iki yüz elli veririm!

İmanımın zayıfladığını belli etmemek için gülümsedim, eski dostuma bir baş sallıyarak yanından uzaklaştım. İkinci bir ahbaba tesadüf ettim. Âdet olduğu vechile, ayak üzeri, binbir meseleden bahsettik. O da anahtarı belediyeye teslim etmek için yola çıktığımı anladı.

— Aman, dedi, anahtara üç yüz lira var..

— Verememe dedim, demin bir başka dostum da okadar verdi.

— Ben dört yüz lira veririm.

Başımı aldığım gibi ahbabımdan kaçıyorum. Bir üçüncü, bir dördüncü tanıdıkla karşılaştım.. Bizim yirmi beş liralık evin paslı anahtarı, müzayedesiz, yedi yüz liraya kadar fırlamıştı. Piyasa böyle kendiliğinden yükseldikçe beni bir düşünce alıyordu:

— Seneliğini üç yüze tuttuğum bir evin anahtarına yedi yuz liralık yüzgörümlüğü veriyorlar. Acaba bu anahtarı belediyeye teslim etsem o ne yapacak? Müzayedeye mi koyacak, bedavaya mı verecek? Müzayedeye koyacaksa o işi ben de yapabilirim, bedava verecekse ümmeti Muhammet birbirini çiğner. Fakat ne me lâzım? Ben anahtarı belediyeye vereyim de o ne yaparsa yapsın!

Belediyeye gittim. Anahtarı teslim edeceğim kalemin nerede bulunduğunu odacıya sordum. Odacı: «Kim bu gafil?» der gibi yüzüme baktı, sonra dairenin yerini tarif etti O tarafa doğru yollandım. Dairenin kapısında kimi görsem beğenirsiniz? Bizim ev sahibini!

Elinde bir deste para ile yolumu kesti:

— Al şu bin lirayı da ver anahtarımı bana!

Onar liralıkları bir bir saymıya başladı. Ben alay olsun diye bakıyordum. On, yirmi, elli tane onar liralık saydı. Elliyi geçtikten sonra bendeki alay, ciddiyete tahavvül etti. Yüzüncü on lirayı sayıp da parayı tomar haline getirince işin lâtife tarafı kalmamıştı. Tomarı bana uzattı:

— Al bin lirayı, ver anahtarı!

Manyatizmaya uğramış gibiydim, anahtarı uzattım. Bir saniye sonra anahtar ev sahibinin cebine, paralar da benim cüzdanıma girmişti!

Papağan

le iltifata mazhar oldu.

Cemal pehlivan işaret edince Mehterin tokmağı davula indi, çalpareler sıngırdadı, güreş başladı. Herkesin gözü kendi ayak parmaklarının ucunda idi. Güreşe yalnız Cemal pehlivan nezaret ve kendisine bakan Mehter takımının reisine işaret ediyordu.

Abdülâziz, ipek seccadenin üstüne kurulmuş:

— Haydi Mülâyim, diyordu, göster kendini... Bakalım, beni yerden kımıldatacak mısın?

— Allah izin verdirirse billâh kımıldattırtırırım...

Fakat Abdülâzizi iturduğu yerden sökemediğine bakılırsa, Mülâyim pehlivana Allah izin vermiyordu. Pehlivan kızdı:

— Vallah bugün hemşeriler beni, efendime söyleyim, tavukgöğsü ile, ekmekkadayıfı ile, efendime söyleyim, pırasa ile, kapuska ile, efendime söyleyim, ciğer kebabı, koz helvası ile beslediler, efendime söyleyim, sizi yerinizden söktürtürtüremezsem vallâhi billâhi yediklerim bana haram olur..

— Ben sana söyliyeyim ki, beni yerimden kımıldatamazsın!

Hakikaten Abdülâzizin gövdesi kımıldamak bilmiyordu. Mülâyim pehlivan uğraştı, terledi, yoruldu, fakat hünkârı bir türlü yerinden oynatamadı.

En sonra meyusane Cemal pehlivana baktı:

— Vallah bu aslanı kımıldattırtıramıyorum, Cemal ağabey!

Cemal pehlivan Mehtere işaret edince bütün takım bir kere gürledi.

— Berabere kalındı!

Mülâyim pehlivan, baş mabeyinciden bir kese ihsan alırken gizlice sordu:

— Nasıl oldu da bu aslan yerinden kımıldamadı?

Mahmut bey güldü:

— Nasıl kımıldasın? Koca bir kuzuyu yalnız başına bitirdi, üstüne altı okkalık bir hindi dolması yedi, arkasından bütün bir levrek, yirmi beş patlıcan dolması, bir tepsi börek, bir tepsi baklava, bir tencere pilâv, üç karpuz, altı kavun... Şevketli, çeki taşına döndü! **İspinoz**

Yedigün Neşriyat müessesesi tarafından hazırlanan Elli Türk Büyüğünün 4 üncü tabı baştan başa yeni bir şekil ve çok nefis dört renkli bir kapak içinde satışa çıkmıştır. Fiyatı eskisi gibi 150 kuruştur.

Konarın Dilleri

ROMAN: RAGIP SEVKİ

— 11 —

— Hii, hi!. eşek, maymun herif!. Babama söylersem görürsün sen. Ne olacak, eşşeoğlu, katır!.. Anne beee, şu herife baksana beee!.

Şoför çocuğun üzerine yürüyecek oldu, fakat ilerdeki kapılardan biri açıldı, elinde bir odun parçası olduğu halde bir kadın dışarı fırladı. Yüzü irin renginde idi, saçları darmadağınık ve dimdikti. Gûya başına bir başörtü örtmüş, sırtına da ince bir yeldirme atmıştı Yalın ayak ve donunun bir paçası sarkık bir halde koşarak geldi:

— Sen benim oğluma ne hakla vuruyorsun a p... suratlı herif! Ha, söyle bakayım, piç kurusu demiye dilin nasıl vardı? Onu ben namusumla dünyaya getirdim. Raziyenin oğluna bu dünyada piç diyecek bir sen mi kaldın utanmaz, arlanmaz, hayasız, rezil herif seni!. Burasını sen efendinin ahırı mı sandın? Hadi yıkıl git, boyun, posun devrilsin. Git de üç buçuk kuruşa satın aldığınız gelini pinpon efendinin kucağına götür!.. Hadi, hadi!..

Gelin kalabalığı bu rezaletle allak bullak olmuştu. Pencerelerden Raziye kadına hak verenler, onu teşvik edenler, kışkırtanlar gittikçe çoğalıyordu:

— Aaa, hakkı var kadıncağızın! Doğrusu, piç demiye hakkı yok bu şoför parçasının! Elbette az bile söyledi, ben olsam kafasını yarardım.

— Kafasını yarmak da bir şey mi? Üstelik yüzüne tükürürdüm!

Gelin kapısı önündeki kalabalıktan biri, şoförü korumıya kalktı:

— Aaa, böyle yumurcaklara böylesi lâzım! Kabahat analarında, terbiye vermemişler ki,.. Çıkarıp çıkarıp ördek yavrusu gibi sokağa salmışlar. Oh olsun yumurcağa!..

İş gittikçe büyüyordu. Bu müdahale ile mahalle ikiye ayrıldı. Gelin evini doldurmlar bir tarafa, bu grupun dışında kalanlar öteki tarafa geçmişti. Şimdi her ağızdan bir ses çıkıyordu. Ara sıra münakasaya küfürler karışıyor ve birbiri ardından gelen kinayeli, mânalı ve sirnetçe lâflarla mahalle bir kadın hamamını andırıyordu.

Bu, saniyeler içine sığan hâdiselerle Seniha hanımefendi şaşkına dönmüştü. Otomobile girmiş, bir köşeye sinmiş, kalmıştı. Hiç bir hareket yapamıyordu. Mahmure ise utancından mı, yoksa şaşkınlığından mı, neden olduğu belli olmıyan bir halsizlik içinde bön bön etrafına bakıyordu.

Nihayet Ayten işe müdahalenin zamanı olduğunu anladı, başını otomobilin penceresinden çıkararak haykırdı:

— Sıdıka hanım, şaşkın şaşkın duracağınıza otomobillere binin de gidelim. Haydi, yürüyün!.

Bu emir, kapı önünde yeni bir fırtına kopmasına sebep oldu. Düğün halkı otomobillere doğru koşarken Sıdıka hanım atik davrandı, haykırdı:

— Yoo, hepinizi almaz bu otomobiller ayol!. Durun bakayım, lâzım olanlar binsin. Hanım anne, Saime, Gülizar, siz şu otomobile binin. Fatma hanım, Seniye hanım, Makbule hanım siz de şuna... Etti mi iki. Lâmia hanım sen kızlarını al, Şaziye hanımla binin! İki otomobil de Aksaraydan erkekleri alacak! Hadi, oldu işte.

Sıdıka hanım birdenbire:

— Aaa, diye bağırdı. Ayol bana yer kalmadı ya.

— Bunak karı, Nasrettin Hocanın eşeğine döndü a dostlar! Kendini saymıyor..

Kapı önünde kalan diğer kalabalık suratı asmıştı. Hepsi de hiç bir hareket yapmadan sadece bakıyorlardı.

Sıdıka hanım onlara döndü:

— Kusura bakmayın, siz yabancı değilsiniz kardeşler! İnşallah dönüşte bir düğün de burada yaparız!. Aa, vallâhi gücendiniz galiba!.

Kadınlardan birkaçı:

— Aa, neden gücenecekmişiz ayol.! Otomofile binmedik değil ya, eksik olsun. Hem de sana gücenir miyiz Sıdıka hanımcığım!. dediler.

Fakat dişleri gıcır gıcır gıcırdıyordu. Sıdıka hanım kapının kenarındaki bir kadına seslendi:

— Cemile hanım, sen misafirleri al, yukarı çıkın! Komodinin gözünde şeker kutuları var, ikram et.. Birer de kahve yap, olmaz mı? Doğrusu böyle günde bir kusur işlediysem eş, dost beni affeder değil mi? Hadi Allaha ısmarladık. Ben de bari boş otomobillerden birine bineyim.

O bunları söylerken baştaki otomobil hareket etmişti. Bir benzin kokusu bütün mahalleyi kapladı. Penceredeki kadınlar burunlarını parmakları ile sıkarak otomobillerin arkasından hım hım konuşuyor, gülüyor, dillerinin bütün zehirile mahallenin kızını, mahallenin elâ gözlü dilberini teşyi ediyorlardı. Çocuklar ise otomobillerin iki yanında alabildiklerine bağırıyorlardı:

— Mahmure ablaaaa!. Mahmure ablaaaa!..

* * *

İKİNCİ KISIM

— 1 —

Mahmure ipek kimonosunu çıkararak aynanın karşısında durdu.

Sabah güneşi, gittikçe gürültüsünü arttıran caddenin her tarafına serpilmiye başlamıştı. Tatlı bir yaz rüzgârı esiyordu. Açık pencerelerden birinden Boğaz ve Adalar, kilden yapılmış, muhtelif boyalarla boyanmış bir kabartma harita gibi görünüyordu.

Mahmure boynunu yana çevirerek bir daha, bir daha kendisine baktı, sonra aynadaki aksine dilini çıkardı:

— Maymun sen de, güzelim diye ne kuruluyorsun?

Bu muhteşem apartımana geleli bir hafta olmuştu. Gözlerinde dünya okadar değişmişti ki... Biribirinden lüks, biribirinden pahalı eşyalar arasında, kendisini rüyadaymış gibi görüyordu. Sabahları gözlerini, kocasının tatlı okşayışlarile açıyordu. Kahvaltısını önüne getiriyorlar, istediğini yiyor, kimonosunu bile oda hizmetçisi kendisine giydiriyordu. Banyo, tuvalet, öğle sonu gezmeleri, sinema, otomobil turları ve nihayet gece şuraya buraya gitmeler..

Mahmure buna rağmen içinde bir boşluk kaldığını hissediyordu. Bazan okadar çok canı sıkılıyordu ki, ne yapacağını bilemiyordu, bir türlü bir şeye karar veremiyordu. Fakat, buna rağmen kendisini çok, pek çok mesut hissediyordu.

— Arkası var —

— Paramızı çekecek birini bulsak da sinemaya gitsek...
— Hayır, sinemaya gitsek de parasını çekecek birini bulsak!..

UNIVERSAL

Sporcunun Saati

Satış yeri: Eminönü meydanı ARLON Mağazası

BOĞAZİÇİ KONUŞUYOR

A. Cabir Vada'nın kaleme aldığı bu kıymetli eser Boğaziçinin ve Boğazda Kağlıcanın tarihçesini bütün inceliği ile anlatmaktadır. Yarım asıra yakın bir zamandanberi Boğazda yaşıyan ve bütün hayatını Boğazın tetkikine bir amatör gibi bağlayan A Cabir Vadanın bu eseri satışa çıkmıştır.

Fiatı 125 kuruştur.

YEDİGÜN 7 NEŞRİYATI

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 125 Kuruştur

HUSUSÎ HAYATLARINDA

HÜKÜMDARLAR

Bu eser, bugünkü dünya kırallarının hayatı hususiyetlerini ve saraylarının içyüzünü bütün inceliği ile anlatmaktadır. Hüseyin Cahit Yalçın'ın dilimize çevirdiği bu eser senenin en meraklı kitabıdır.

İki cilt olarak çıktı.

Her cildin fiatı 125 kuruştur

YEDİGÜN 7 NEŞRİYATI

Öksürük ve bronşiti

TURAL

Komprimeleri derhal geçirir.

Kutusu 35 kuruştur.

NEVROZİN

Romatizma, baş, diş, nezle, nevralji, kırıklık

ve bütün ağrılarınızı keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir

Ademi iktidar

VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

HORMOBIN

Her eczanede bulunur. P.K. 1255

Reçete ile satılır.

Fazla şişmanlığa karşı

RADYOKARBON

Mide ve Barsakların muntazam çalışmasını temin eder.

Bütün eczanelerde bulunur. Kutusu 70 kuruştur.

Buruşukluklarımı Nasıl Giderdim.

Güzellik Mütehassıslarının ve gözde "Buruşukluklara karşı" müstahzaratın ademi muvaffakiyetinden sonra

EVİNDE YAPILACAK BASİT BİR TEDAVİ HARİKA YARATIYOR.

Akşamları yatmazdan evvel, terkibine genç hayvanların hüceyrelerinden istihraç edilen BİOCEL karıştırılmış bir krem tatbik ediyorum. Bu, tıpkı cildinizin BİOCEL'i gibidir. Sihriâmiz olan bu cevher sayesinde zayıflamış cildiniz beslenecek, tazeleşip gençleşecek. Bu cild gıdası, bütün dünyada tanınmış bir cild mütehassısı tarafından keşf ve hali hazırda pembe renkteki Tokalon kreminin terkibine ithal edilmiştir. Her akşam yatmazdan evvel yegâne cild gıdası olan bu BİOCEL'li kremi kullanınız. Sabahları da beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. O, cildi besler, açık mesameleri sıklaştırır ve «Makyaj» için mümkün olan en mükemmel bir esas teşkil eder. Bu iki kremin istimalinde müessir neticeler garantilidir. Aksi halde verdiğiniz paranın iki misli iade olunur.

ESKİ ŞİİR BAHÇELERİ

Değerli Ressam Münif Fehim'in sanatkâr fırçasından doğan bu eser baştan başa renkli tablolarla süslüdür Senenin en luks eseri olan bu albümden kutuphanenizi mahrum etmeyiniz.

150 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Nevrin

Nezleyi Derhal Keser

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Karikatür

TOMBUL TEYZE KEYİFSİZ:

Tombul Teyzenin kocası — Orası belediye mi? Bendeniz Tombul Teyzenin kocasıyım... Refikamın üstünde bir ağırlık var, kalkamıyor..

Ses — Doktor mu gönderelim, vinç mi?!..